

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 9CdoR/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518201570
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1518201570.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletú I. O., narodenú XX. T. XXXX, bytom ako matka, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, dieťa matky O.. L. O., narodenej XX. M. XXXX, N., U. XX, zastúpenej Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou, Bratislava, Koreničova 2, a otca O.. O. O., narodeného XX. P. XXXX, N., G. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou AK LITVÁKOVÁ A SPOL., s. r. o., Bratislava, Sliačska 1/A, IČO: 50 150 715, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, vedenom na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. B3-38P/107/2018, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2025 sp. zn. 12CoP/76/2025 v spojení s opravným uznesením z 1. decembra 2025 sp. zn. 12CoP/76/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e:

1. Mestský súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom, v poradí druhým, č. k. B3-38P/107/2018-873 zo 6. marca 2025 zveril maloletú I. O. do osobnej starostlivosti matke (výrok I.), vyslovil, že obaja rodičia sú oprávnení maloletú zastupovať a spravovať jej majetok (výrok II.), otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej I. O. výživným vo výške 350 eur mesačne počnúc dňom 1. 9. 2023, ktorú sumu je otec povinný zasielať k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred (výrok III.), otcovi uložil povinnosť zaplatiť zročné výživné na maloletú I. O. za obdobie od 1. 9. 2023 do 28. 2. 2025 v sume 1 550 eur naraz k rukám matky v lehote do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok IV.), upravil styk otca s maloletou I. O. spôsobom uvedeným vo výroku V. a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok VI.).

1.1. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenia § 36 ods. 1, § 24 ods. 2 a 3, § 25 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1 až 6, § 63 ods. 1 až 3, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 a § 31 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“). Dospel k záveru, že v najlepšom záujme maloletej je jej zverenie do výlučnej osobnej starostlivosti matky. Obaja rodičia mali vytvorené vhodné podmienky vykonávať riadnu starostlivosť o maloletú. V konaní bolo preukázané, že maloletá má dobrý vzťah s oboma rodičmi a neexistujú závažné prekážky v starostlivosti o maloletú na strane ani jedného z rodičov. Obaja rodičia (každý v inom rozsahu) však vystavovali maloletú počas prebiehajúceho konania konfliktu lojality. Súd sa stotožnil s konštatovaním súdneho znalca A.. V. N., že rodičia nie sú schopní sa po rozchode dohodnúť v otázke starostlivosti o maloletú. Za podstatné pri rozhodovaní považoval, že maloletá si stabilitu domova spája s osobou matky a striedavú osobnú starostlivosť jednoznačne odmieta. Po poučení súdom o obsahu striedavej osobnej starostlivosti maloletá dôvody svojho postoja jasne definovala, pričom súviseli predovšetkým s osobnosťou otca a jeho správaním. Otec maloletej síce deklaroval, že maloletú počúva a snaží sa rešpektovať jej želania, avšak napriek opakovaným upozorneniam súdu a žiadostiam maloletej každé jej vyjadrenie, ktoré nekorešpondovalo

s jeho návrhmi, označil ako manipuláciu zo strany matky a maloletú následne s týmito jej vyjadreniami konfrontoval. Súd neustálil ani jednu situáciu, kedy by otec skutočne rešpektoval želanie maloletej a ustúpil zo svojich požiadaviek.

1.2. Manipulácia matkou tak, ako sa ju otec snažil v priebehu konania prezentovať, nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na vyjadrenie znalca, že obaja rodičia v priebehu konania vplývali na maloletú, i keď nešlo o vedomú, úmyselnú manipuláciu s cieľom narušiť vzťah maloletej s druhým rodičom. To, že maloletá odmieta striedavú osobnú starostlivosť, nebolo možné bez ďalšieho pripísať negatívnemu ovplyvňovaniu či manipulácii zo strany matky. Maloletá má otca rada a chce s ním tráviť čas, jej súčasná potreba realizácie kontaktu s otcom však reflektuje jej aktuálne prežívanie, kedy sa komfortnejšie cíti u matky, u ktorej je zastabilizovaná a s ktorou si viac rozumie. Súd prvej inštancie zdôraznil, že podmienkou pre určenie striedavej osobnej starostlivosti o dieťa je aj schopnosť rodičov vzájomne komunikovať, ktorá v tomto prípade nebola splnená. Bolo preukázané, že rodičia komunikujú vzájomne len formou SMS správ, pričom matka informuje otca o maloletej, kým otec informuje matku o maloletej len sporadicky. K námietkam otca voči znaleckému posudku súd prvej inštancie uviedol, že súdny znalec sa nemôže vyjadriť k právnomu posúdeniu starostlivosti o maloletú. Odhliadnuc od záveru znalca o odporúčanom modeli osobnej starostlivosti o maloletú súd považoval znalcom použité metódy vyšetrovania maloletej za prijateľné a jeho závery a formulácie za súladné s ostatnými vykonanými dôkazmi.

1.3. Vo vzťahu k zastupovaniu maloletej a správe jej majetku súd prvej inštancie prihliadol na súhlasné stanovisko všetkých účastníkov konania, pričom nezistil, že by niektorý z rodičov bol pozbavený výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej, alebo že by bol pozbavený či obmedzený v spôsobilosti na právne úkony.

1.4. Styk otca s maloletou upravil súd prvej inštancie v širokom rozsahu s poukazom na to, že ide o právo rodiča, ktorému dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti. Súd prihliadol na žiadosť otca, aby styk s ním bol upravený s ohľadom na jeho rozdrobenosť. Styk počas sviatkov a prázdnin súd rovnomerne rozdelil medzi oboch rodičov. Mal za to, že 14-dňový styk otca s maloletou vytvorí model, pri ktorom otec strávi s maloletou dostatočný čas na to, aby mohol upevniť vzťah s ňou a tým sa aktívne zúčastňovať na výchove svojej maloletej dcéry. Zdôraznil, že maloletá potrebuje aj čas, kedy je osamote a realizuje aktivity výlučne sama bez rodičov. To si však rodičia neuvedomujú a skutočnosť, že nemajú trávenie času s dieťaťom striktné vymedzené v rozsahu zodpovedajúcom časovému intervalu druhého rodiča, považujú za obmedzenie svojich rodičovských práv, čo však nie je pravda.

1.5. Vo vzťahu k určenému výživnému súd prvej inštancie posudzoval návrh matky, ktorá navrhovala výživné v sume 250 eur mesačne a od 1. septembra 2023 v sume 350 eur mesačne z dôvodu nástupu maloletej na strednú školu a vzniku zvýšených výdavkov s tým súvisiacich. Súd považoval matkou predložený rozpis priemerných mesačných nákladov na výživu a výchovu maloletej za primeraný, zodpovedajúci nákladom na potreby maloletej v jej veku a zárobkovým a majetkovým možnostiam otca. Priemerné mesačné výdavky na maloletú určil na sumu 946,64 eura. Pri určení výživného súd vychádzal z Metodiky pri určovaní výživného, v zmysle ktorej by výživné na maloletú v jej veku malo predstavovať 22 % z príjmu otca. Súd však určil výživné v nižšej sume z dôvodu, že prihliadol na otcom deklarované výdavky na maloletú pozostávajúce z mesačne zasielanej sumy výživného 250 eur k rukám matky a tiež sume vreckového pre maloletú (15 eur mesačne), ako aj zakúpené darčeka a iné výdavky hradené otcom, ako napríklad športový výstroj, korčule, bežecký pás. Ďalej súd prihliadol aj na čas, kedy sa o maloletú stará otec a má s tým spojené výdavky. Zohľadnil tiež výdavky na záujmovú činnosť maloletej, keďže vo vzťahu k tejto položke dochádzalo medzi rodičmi ku konfliktom a duplicitným plátbám, preto ich zahrnul do sumy určeného výživného. Vzhľadom k tomu, že otec počas konania hradil výživné na základe neodkladného opatrenia v sume 150 eur mesačne, súd určil ročné výživné zo strany otca a uložil mu povinnosť uhradiť ho naraz v zmysle žiadosti matky s poukazom na jeho zárobkové a majetkové pomery, ktoré mu to umožňujú.

1.6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania otca rozsudkom z 30. júna 2025 sp. zn. 12CoP/76/2025 v spojení s opravným uznesením z 1. decembra 2025 sp. zn. 12CoP/76/2025

rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch I., III., IV., V. a VI. ako vecne správne (§ 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“); vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP, § 52 CMP).

2.1. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré považoval za vecne správne a súladné s najlepším záujmom maloletej. Za základnú podmienku pre nariadenie striedavej starostlivosti o dieťa označil schopnosť rodičov vzájomne sa dohodnúť na výchove a starostlivosti o dieťa, kedy je pre potreby dieťaťa nevyhnutná funkčná komunikácia a spolupráca medzi rodičmi, čo v prejednávanom prípade chýbalo. Komunikáciu medzi rodičmi nepreukazovala otcom predložená vzorka e-mailov, keďže išlo o sporadickú komunikáciu (trikrát v roku 2022, dvakrát v roku 2024), pričom ani emaily za rok 2025 nepreukazujú konštruktívnu komunikáciu rodičov. Za nedôvodnú považoval námietku otca, že nebol súdom prvej inštancie vypočutý k zmenenému návrhu ohľadne modelu striedavej starostlivosti, pretože otec bol na pojednávaní dňa 6. marca 2025 prítomný a mal možnosť sa k veci vyjadriť. Odvolací súd nesúhlasil ani s námietkami otca, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Podľa odvolacieho súdu sa otec snaží vyjadrenia maloletej účelovo vysvetliť vo svoj prospech inak, než v celom kontexte zrejmého názoru dieťaťa, teda negatívneho postoja k striedavej osobnej starostlivosti, a to nielen v súvislosti s týždňovými intervalmi. Zmenený návrh modelu predložený otcom nepovažoval odvolací súd za súladný s názorom maloletej. Maloletá pred súdom prvej inštancie aj pred kolíznym opatrovníkom jasne formulovala svoj názor na striedavú starostlivosť, ktorú odmietla a chcela zachovať aktuálny stav.

2.2. Rozsah upraveného styku otca s maloletou označil odvolací súd za správny pre zachovanie pozitívneho citového vzťahu otca s maloletou. K odvolacím námietkami ďalej uviedol, že nielen samotný znalecký posudok, ale aj ostatné dôkazy poskytli súdu prvej inštancie dostatočný skutkový podklad pre rozhodnutie o zverení maloletej. Otázka osobnostných predpokladov rodičov na výchovu maloletej, vzťahu maloletej k rodičom, je otázkou odbornou, na ktorú odpovedal znalec a jeho odpoveď súd prvej inštancie spolu s ostatnými dôkazmi vyhodnotil. Mal za to, že súd prvej inštancie v rámci zisťovania skutočného stavu veci (§ 35 CMP) postupoval v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania, a to v súlade s vyšetrovacím princípom, princípom oficiality, ako aj v súlade s princípom rovnosti účastníkov, najmä vo vzťahu k maloletému dieťaťu (čl. 4, čl. 5 a čl. 6 Základných princípov CMP). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, najmä (ale nielen) na základe záverov znaleckého posudku č. 7/2020, vypracovaného znalcom z odboru psychológia, klinická psychológia detí a dospelých, ako aj na základe prejavenej názoru maloletej v konaní, ktorému venoval náležitú pozornosť s prihliadnutím na jej vek a rozumovú vyspelosť (§ 38 CMP, § 43 ods. 1 zákona o rodine v súlade s čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa), pritom hodnotiac výsledky dokazovania cez prizmu najlepšieho záujmu dieťaťa dospel k záveru, že v záujme dieťaťa je zverenie do osobnej starostlivosti matky.

2.3. K namietaným pochybeniam súdu prvej inštancie v súvislosti s predbežným právnym posúdením veci odvolací súd uviedol, že predbežné posúdenie nie je pre súd záväzné a naviac prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo zrušené. Ak súd opätovne po doplnení dokazovania dospel k rovnakému právnemu názoru o zverení maloletej matke a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, nedošlo tým k porušeniu procesných práv otca. Za nesprávny postup odvolací súd nepovažoval, ak súd prvej inštancie citoval tie isté časti odôvodnenia ako v prvom zrušenom rozhodnutí, keďže jeho zistenia vyplývali z vykonaného dokazovania a nešlo o nesprávne závery súdu. Tvrdenia otca o manipulácii maloletej zo strany matky označil odvolací súd za subjektívne vnímanie otca, keďže dokazovaním takáto manipulácia nebola preukázaná. K námietkam voči záveru súdu prvej inštancie ohľadom nedostatku komunikácie medzi rodičmi odvolací súd uviedol, že otec mal možnosť preukazovať komunikáciu s matkou v širšom rozsahu v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie. Otcom predložená vzorka e-mailov a SMS správ v rámci odvolacieho konania nespochybnila záver súdu prvej inštancie o sporadickej komunikácii medzi rodičmi a nie je dôkazom schopnosti rodičov spolupracovať, ako jedného z predpokladov striedavej osobnej starostlivosti.

2.4. Odvolacie námietky otca týkajúce sa určenej vyživovacej povinnosti odvolací súd považoval za irelevantné. Konštatoval, že otec v skutočnosti výšku vyživovacej povinnosti určenú mu súdom prvej inštancie nespochybňoval. Dodal, že odôvodnené potreby dieťaťa nie sú jediným kritériom pre určovanie výživného, pretože medzi tieto kritériá patria aj zárobkové možnosti a schopnosti povinného rodiča a právo dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, preto ak otcov príjem zodpovedá výživnému

tak, ako stanovil súd prvej inštancie (i keď v menšom rozsahu bez ohľadu na odporúčací charakter Metodiky Ministerstva spravodlivosti SR pri určovaní výživného), ani prípadné presné zdokladovanie každého výdavku na maloletú zo strany matky nespochybňuje schopnosť otca podieľať sa na výžive dieťaťa sumou 350 eur mesačne.

2.5. Výrok súdu prvej inštancie o úprave styku otca s maloletou otec napadol odvolaním a nemal k nemu výhrady, pričom odvolací súd ho považoval za správny a súladný so záujmom maloletej, preto aj tento výrok potvrdil.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal otec maloletej (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. e), f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

3.1. Vadu v zmysle § 420 písm. e) CSP dovolateľ videl vo vyjadrení sudkyne súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 14. januára 2025, kde uviedla „Čo sa týka zverenia, tak mne sa odôvodnenie toho rozhodnutia prvostupňového páčilo, som s ním celkom stotožnená.“ Týmto výrokom sudkyňa predčasne prejavila svoj názor na meritum veci a jasne sa stotožnila s predošlým rozhodnutím, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom pre arbitrárnosť a nedostatok dôvodov. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne bagatelizoval závažnosť uvedeného prejavu sudkyne, keď uviedol, že predbežné právne posúdenie nie je pre súd záväzné, pričom nijako nevyhodnotil, na základe čoho sa konajúca sudkyňa súdu prvej inštancie stotožnila so zrušeným rozhodnutím. Dovolateľ trval na tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo založené na predsudku alebo zaujatosti.

3.2. K vade v zmysle § 420 písm. f) CSP malo dôjsť podľa dovolateľa tým, že odvolací súd sa odchýlil od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, pričom dokazovanie nezopakoval a nenariadil pojednávanie v rozpore s § 383, § 384 a § 385 CSP. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie uviedol, že matka dňa 3. apríla 2024 žiadne podanie súdu do spisu nezaslala. Podľa súdu prvej inštancie otec naďalej požadoval striedavú starostlivosť v týždenných intervaloch, avšak podľa odvolacieho súdu otec pred súdom neskôr požadoval striedavú starostlivosť v modeli 2-2-3-2-2-3, ktorá nebola v súlade s názorom maloletej. Podľa súdu prvej inštancie sa 16. marca 2024 konal informatívny výsluch rodičov, avšak podľa odvolacieho súdu sa konalo ešte aj informatívne stretnutie, a to dňa 3. apríla 2024, teda dva týždne po informatívnom výsluchu. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s jeho opakovaným návrhom na zverenie maloletej do striedavej starostlivosti v modeli 2-2-3-2-2-3 a odvolací súd ex post neprípustne túto skutočnosť doplnil do výpočtu skutkových zistení súdu prvej inštancie bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie. Odvolací súd tiež oprel svoje rozhodnutie o e-mailovú komunikáciu rodičov za rok 2025, založenú v spise pod č. I. 862 bez toho, aby tento dôkaz vykonal a umožnil otcovi vyjadriť sa k nemu, pričom súd prvej inštancie tento dôkaz nijako nevyhodnotil. Otec nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazu, ktorý predložil v odvolaní - vzorka e-mailových a SMS správ s matkou, ktoré odvolací súd vyhodnotil bez nariadenia pojednávania. V súvislosti s týmito námietkami dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/167/2022.

3.3. Dovolateľ nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu o nedostatočnej komunikácii medzi rodičmi a poukázal na svoje tvrdenia ohľadom komunikácie s matkou počas konania na súde prvej inštancie, ktoré matka nerozporovala. Zároveň zdôraznil, že v odvolaní predložená vzorka komunikácie sa týkala výlučne zdravotného stavu maloletej, keďže túto jedinou oblasť matka rozporovala. Pokiaľ odvolací súd považoval vzorku komunikácie s matkou za nedostatočnú v jej rozsahu, položil právnu otázku, aký objem komunikácie medzi rodičmi možno objektívne považovať za dostatočný dôkaz o ich schopnosti spolupracovať a podľa akých kritérií má súd tento aspekt hodnotiť, keďže k tejto otázke neexistuje ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu.

3.4. Ďalej dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie dvoma listinami, ktoré on predložil na pojednávaní dňa 6. marca 2025 (vzorka e-mailových správ) o jeho komunikácii s matkou, pričom tento návrh na dokazovanie neodmietol a ani nezaložil do spisu. Odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou otca nijako nevysporiadal.

3.5. Dovolateľ tiež tvrdil, že vyhodnotenie dokazovania súdmi bolo nepresvedčivé a nepreskúmateľné, keď aj v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich hodnotil, pričom odvolací súd k jeho námietkam stroho konštatoval, že napadnuté časti vychádzali z dokazovania pred súdom prvej inštancie. V tejto časti citoval dovolateľ svoju odvolaciu námietku o

doslovnom prepise časti prvého rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktoré odvolací súd zrušil a vrátil na opätovné rozhodnutie súdu prvej inštancie a uložil mu riadne zistiť skutočný stav veci, čo prvoinštančný súd nedodrжал. Zároveň odcitoval pasáže z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie.

3.6. Za nepreskúmateľné označil dovolateľ aj rozhodnutie súdov v časti určenia výživného - náklady predložené matkou a náklady predložené otcom. Otec v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa pri určení výživného neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a opätovne odôvodnil svoje rozhodnutie bez náležitého posúdenia a preukázania vynakladania jednotlivých výdavkov zo strany matky. Odvolací súd túto námietku otca však odmietol ako irelevantnú v rozpore s vlastným právnym názorom vyjadreným v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Súd sa nijako nevysporiadali s rozpisom nákladov predloženým otcom, hoci si ho vyžiadal súd prvej inštancie, čo nielenže spôsobuje nedostatok v odôvodnení, ale tým zároveň došlo k porušeniu princípu rovnosti strán v konaní.

3.7. Súd prvej inštancie ani odvolací súd podľa dovolateľa nijako neodôvodnili, z akých odôvodnených potrieb maloletej vychádzali pri určení zročného výživného od 1. septembra 2023, obzvlášť ak nehodnotili žiaden dôkaz ani tvrdenie rodičov, ktoré by sa k danému obdobiu viazalo, s výnimkou realizovaného výživného zo strany otca, z ktorého však samo o sebe nie je možné vypočítať výživné späť, čo robí rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľnými.

3.8. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolaní predniesol otec tvrdenie, že matka prostredníctvom aplikácie rodičovskej kontroly reguluje čas, ktorý môže maloletá tráviť na mobilnom telefóne v čase, keď je maloletá s otcom, pričom matka na pojednávaní nevysvetlila, prečo odmieta dať rovnaký prístup otcovi. Otec taktiež upozornil, že uvedeným konaním matka manipuluje maloletú a zasahuje do výchovných kompetencií otca. Súd prvej inštancie ani odvolací súd sa s týmto podstatným tvrdením otca nijako nevysporiadali, ani ho nespomenuli v odôvodneniach svojich rozhodnutí.

3.9. V rámci nesprávneho právneho posúdenia dovolateľ namietal záver súdov o odmietnutí striedavej starostlivosti na základe nefunkčnej, resp. nedostatočne intenzívnej komunikácii rodičov ako hmotnoprávnej podmienky striedavej starostlivosti. Zákon o rodine totiž neustanovuje, že ideálna komunikácia je predpokladom striedavej starostlivosti. Právne významná je objektívna schopnosť každého rodiča osobne zabezpečiť starostlivosť o dieťa a zaistiť jeho potreby, nie aktuálna intenzita kontaktov medzi nimi. V priebehu konania nebolo preukázané, že by frekvencia komunikácie medzi rodičmi ovplyvňovala schopnosť rodičov zabezpečiť riadnu starostlivosť o maloletú. Súd sa nezaoberali tým, či jasne určený režim striedania neumožňuje výkon rodičovských práv a povinností bez nutnosti nadmernej interakcie medzi rodičmi.

3.10. Dovolateľ namietal aj nesprávny právny záver súdov, ktoré odmietavé vyjadrenie maloletej k striedavej starostlivosti vyhodnotili ako prekážku striedavej starostlivosti, hoci ide len o jedno z kritérií, ktoré je potrebné zvážiť v kontexte najlepšieho záujmu dieťaťa. Najlepší záujem dieťaťa nemusí byť totožný s názorom dieťaťa. Argument, že matka je pre maloletú „ženský vzor“, nemôže byť dôvodom pre vylúčenie otca z rovnocennej osobnej starostlivosti a ani prekážkou striedavej osobnej starostlivosti. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že otec má vytvorené vhodné podmienky pre výkon osobnej starostlivosti. Poukázal tiež na záver znalca, ktorý určenie striedavej starostlivosti označil ako opodstatnené. Dovolateľ zotrval na názore, že striedavá starostlivosť je v najlepšom záujme maloletej, pričom súdy rozhodli vo veci nesprávne bez komplexného zohľadnenia všetkých relevantných okolností.

4. Matka s podaným dovolaním nesúhlasila, napadnuté rozhodnutie považovala za vecne správne, dostatočne odôvodnené a v súlade s vykonaným dokazovaním, pričom otcovi neboli odňaté žiadne procesné práva. Tvrdila, že dovolanie nie je spísané a podpísané advokátom, keďže z obsahu udeleného plnomocenstva nevyplýva výslovné oprávnenie advokáta na zastupovanie otca v dovolacom konaní. Vo vzťahu k výživnému uviedla, že súd môže zohľadniť aj odhadnuté štandardné náklady na dieťa podľa jeho veku bez potreby konkrétneho dokazovania. Dovolateľom formulované otázky podľa jej názoru nespĺňajú predpoklady na založenie odvolacieho prieskumu. Navrhla dovolanie odmietnuť ako neprípustné alebo ho zamietnuť ako nedôvodné a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

5. Kolízny opatrovník sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods.

1 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie otca nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

7. K námietke matky, že dovolateľ nie je zastúpený v dovolacom konaní kvalifikovaným právnym zástupcom v súlade s § 429 CSP, dovolací súd uvádza, že dovolateľ doručil súdu prvej inštancie dňa 22. októbra 2025 plnú moc udelenú 9. septembra 2025 advokátskej kancelárii AK LITVÁKOVÁ a SPOL., s.r.o., výslovne na dovolacie konanie a všetky právne úkony súvisiace s dovolacím konaním vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 12CoP/76/2025. Procesná podmienka povinného právneho zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní a spísania dovolania kvalifikovaným právnym zástupcom, vrátane preukázania riadneho splnomocnenia, tak bola splnená. Dovolací súd preto pristúpil k preskúmaniu procesnej prípustnosti podaného dovolania.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej aj „ústavný súd“, sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

11. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. V prvom rade bolo potrebné preskúmať prípustnosť dovolania, ktorú dovolateľ odvodzoval z ustanovenia § 420 písm. e) CSP, v zmysle ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

13. Podľa § 49 ods. 1 a 3 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

14. Otázkou, či mal byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, je dovolací súd oprávnený posúdiť samostatne, nezávisle od (ne)existencie rozhodnutia nadriadeného súdu (R 59/1997). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, treba trvať na tom, že vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Dovolateľ za takýto dôvod pre vylúčenie sudkyne súdu prvej inštancie (Mestského súdu Bratislava II) označil jej vyjadrenie z pojednávania, na ktorom uviedla, že vo vzťahu k zvereniu maloletej sa jej páčilo odôvodnenie predchádzajúceho, odvolacím súdom zrušeného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pred zmenou súdnej sústavy išlo o Okresný súd Bratislava III) a je s ním stotožnená. Týmto výrokom podľa názoru dovolateľa sudkyňa predčasne prejavila svoj názor na meritum veci a jasne sa stotožnila s predošlým rozhodnutím, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom pre arbitrarnosť a nedostatok dôvodov. V dôsledku toho bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na predsudku alebo zaujatosti.

15. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil žiadne také dôvody, ktoré by spochybňovali nestrannosť a nezaujatosť vo veci konajúcej sudkyne súdu prvej inštancie. Dovolateľom namietané vyjadrenie sudkyne

bez ďalšieho nebolo spôsobilé založiť záver o jej zaujatosti v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Za dôvod na vylúčenie sudcu sa nepovažuje spôsob, akým sudca hodnotí dôkazy alebo právne posúdi otázky relevantné pre rozhodnutie. Je úplne bežné, ak súd prvej inštancie po zrušení svojho rozhodnutia a po doplnení dokazovania či odstránení iných procesných nedostatkov vytykaných mu odvolacím súdom, dospeje k rovnakým právnym záverom ako v prvom zrušenom rozhodnutí. Samotné zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím konečným a nemusí byť ani vyjadrením konečného právneho záveru pre následne pokračovanie v konaní. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie napravil procesné pochybenia, ktoré mu vytkol v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, doplnil riadne skutočný stav veci a svoje rozhodnutie v tomto smere aj riadne odôvodnil. Dovolací súd sa stotožňuje s vyjadrením odvolacieho súdu k tejto námietke otca, že pokiaľ súd prvej inštancie po doplnení dokazovania dospel k rovnakému právnemu názoru o zverení maloletej do starostlivosti matky a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, vyjadrenie sudkyne tak, ako ho odcitoval otec, nemohlo založiť pochybnosť o jej nestrannosti a nezávislosti, ani nemalo za následok porušenie práva na spravodlivý proces (bod 42 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Za prejav zaujatosti nie je možné považovať to, ak sudca vyjadrí svoj názor na meritum veci (a to bez ohľadu na jeho prípadnú zmenu v konečnom rozhodnutí vo veci samej, či dokonca na jeho nesprávnosť zistenú následne v odvolacom či dovolacom konaní), keďže túto možnosť, ba dokonca povinnosť má danú ustanovením § 181 ods. 2 CSP (povinnosť uviesť predbežné právne posúdenie veci) a tiež preto, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP, vyjadruje svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej veci (porovnaj napr. IV. ÚS 16/2012, II. ÚS 366/2018, 5Cdo/211/2013, 3Cdo/3/2016, 7Cdo/279/2021, 5Cdo/181/2022). Vyjadrenie sudkyne neobsahovalo žiadne subjektívne prvky, ktoré by vzbudzovali pochybnosť o jej nezaujatosti v konaní, pričom ani sám dovolateľ iné okolnosti v spojení s jej vyjadrením nenamietal. Dovolateľ mal možnosť namietat nesprávnosť jej právneho názoru na vec, čo aj v podobe odvolania ako aj dovolania urobil.

16. Dovolací súd uzatvára, že so zreteľom na obsah námietky dovolateľa nebola naplnená podstata dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. e) CSP.

17. Dovolateľ tiež tvrdil existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti.

19. Z obsahu dovolacích námietok vyplýva, že dovolateľ spochybňuje predovšetkým správnosť zistenia skutočného stavu veci, vyhodnotenie dokazovania súdmi nižších inštancií a z toho plynúce skutkové závery, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdov o zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky.

20. Dovolací súd preto považuje za potrebné zdôrazniť, že síce nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 77 CMP), je však viazaný dovolacími dôvodmi a tiež skutkovými zisteniami odvolacieho súdu (§ 440 a § 442 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP).

21. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového resp. skutočného stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, ani prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd má len možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd takúto vadu v posudzovanej veci nezistil.

22. Dovolací súd nezistil dovolateľom tvrdený nesúlad medzi skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a skutkovými závermi, na ktorých bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu. Z bodu 48 a 59 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie posudzoval návrh otca, ktorým žiadal o zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti v modeli 2-2-3 (resp. 2-2-3-2-2-3). V bode 48 súd prvej inštancie výslovne odkázal na písomné podanie otca z 21. februára 2025 (č. I. 834-842 súdneho spisu) a v bode 59 na záverečnú reč právnej zástupkyne otca, ktorá navrhovala zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti rodičov v pomere 2-2-3 (pozri zápisnicu z pojednávania súdu prvej inštancie č. I. 869 súdneho spisu). I keď v písomnom vyhotovení rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo v bode 59 k zrejmej nesprávnosti v písaní uvedením modelu „2-2-2“ (takýto model nikdy nebol navrhovaný) namiesto správneho znenia „2-2-3“, táto zjavná pisárska chyba nemení nič na tom, že z odôvodnenia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd tento návrh posudzoval a skutkové zistenia a právne závery súdu prvej inštancie sa naň vzťahujú, resp. sledujú najlepší záujem maloletej aj vo vzťahu k tomuto otcom navrhovanému modelu. Odvolací súd v bode 37 svojho rozhodnutia reagoval na odvolacie námietky otca, uviedol, že maloletá odmieta striedavú osobnú starostlivosť a potvrdil to, k čomu dospel už súd prvej inštancie, že ani navrhovaný model 2-2-3 nie je v súlade s najlepším záujmom maloletej. Keďže odvolací súd považoval skutočný stav veci zistený súdom prvej inštancie za správny, nebol dôvod pre nariadenie pojednávania v zmysle 383 CSP a rovnako tak nebol dôvod na postup odvolacieho súdu ani podľa § 384 ods. 1 CSP či § 68 CMP. Napokon je potrebné dodať, že konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je konaním, v ktorom súdy nie sú striktné viazané návrhmi účastníkov konania (§ 40 a § 65 CMP) a majú možnosť stanoviť vzájomné práva a povinnosti rodičov aj inak, než bolo vymedzené v návrhoch účastníkov konania.

23. K námietke dovolateľa týkajúcej sa podania právnej zástupkyne matky doručeného dňa 3. apríla 2024, dovolací súd zo súdneho spisu zistil, že právna zástupkyňa matky doručila súdu dňa 3. apríla 2024 podanie s označením „Žiadosť matky o doplnenie a opravu Záznamu z informatívneho stretnutia z 26.3.2024“ (č. I. 750 súdneho spisu), v ktorom požiadala o opravu záznamu z informatívneho stretnutia. Iné podanie matky s týmto dátumom a s označením „doplnenie oboznámením sa s názorom maloletej“, ako je to uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie v bode 42, nie je obsahom spisu. Vzhľadom na obsah uvedenej žiadosti matky o doplnenie a opravu záznamu z informatívneho stretnutia, v ktorej žiadala o doplnenie záznamu tak, aby v ňom bolo uvedené, že „matka navrhuje súdu dokazovanie oboznámením sa s názorom maloletej jej výsluchom“, je zrejmé, že súd prvej inštancie mal v citovanom bode 42 odôvodnenia svojho rozsudku na mysli práve žiadosť matky o doplnenie a opravu záznamu z informatívneho stretnutia z 26. 3. 2024. Nie je pravda, že by odvolací súd uviedol, že matka dňa 3. apríla 2024 žiadne podanie súdu do spisu nezaslala. Odvolací súd v skutočnosti len konštatoval (v bode 43 odôvodnenia rozsudku), že nešlo o „žiadne podanie matky, ktoré by bolo prehladnuté zo strany prvoinštančného súdu“. Tvrdenie odvolacieho súdu, že „v uvedený deň (3. 4. 2024) sa konalo informatívne stretnutie rodičov pred súdom prvej inštancie“ (taktiež v bode 43 odôvodnenia napadnutého rozsudku) je potrebné považovať len za pisársku chybu, resp. nepresnosť pri formulácii odkazu na „uvedený deň“ (pod ktorým mohol mať odvolací súd na mysli aj deň uvedený v žiadosti matky o opravu záznamu z informatívneho stretnutia z 26. 3. 2024) - je zrejmé, že informatívne stretnutie sa konalo 26. 3. 2024. V záhlaví záznamu z tohto stretnutia súd prvej inštancie takisto nesprávne uviedol dátum 16. 3. 2024 a tento neskôr prevzal aj do odôvodnenia rozsudku. Uvedené pisárske chyby v odôvodneniach rozsudkov oboch súdov sa však týkajú len dátumu, kedy bol vykonaný procesný úkon súdu, prípadne žiadosti matky o opravu záznamu z tohto úkonu, ktorej nebolo vyhovené (k tomu pozri nižšie), čo nijakým spôsobom neporušuje procesné práva otca a ani nemá žiaden vplyv na vyhodnocovanie dôkazov, ustáľovanie skutočného stavu veci a tvorbu právneho názoru súdov. Tieto pisárske chyby teda nepredstavujú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

24. Je pravdou, že žiadosť matky o doplnenie a opravu záznamu z informatívneho stretnutia z 26. 3. 2024 nebola doručená otcovi. Zo súdneho spisu však vyplýva, že súd prvej inštancie tomuto návrhu matky na opravu záznamu z informatívneho stretnutia nevyhovel. V súdnom spise sa nenachádza žiadne rozhodnutie o oprave a ani nedošlo k fyzickej oprave záznamu z informatívneho stretnutia (č. I. 746 súdneho spisu). Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie tomuto návrhu matky nevyhovel (bez ohľadu na to, či o ňom rozhodoval alebo nie), nebolo nedoručenie tohto podania matky na ujmu procesných práv otca. Inými slovami, návrh matky na opravu záznamu z informatívneho stretnutia nemal žiadne procesné následky v konaní pre otca a zistený skutočný stav veci sa tým nijako nezmenil. Nedoručenie

tohto podania matky otcovi tak nepredstavovalo natoľko závažné procesné pochybenie súdu, aby viedlo k založeniu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Dovolateľ tvrdil, že súd prvej inštancie nevykonal a nevyhodnotil dôkaz - e-mailovú komunikáciu rodičov za rok 2025 a tiež e-mailovú komunikáciu predloženú na pojednávaní dňa 6. marca 2025 týkajúcu sa informovania otca o zdravotnom stave maloletej, pričom odvolací súd e-mailovú komunikáciu za rok 2025 vyhodnotil bez toho, aby vykonal dokazovanie na pojednávaní. Uvedené tvrdenie dovolateľa je však v rozpore s obsahom spisu, keďže e-mailová komunikácia za rok 2025 bola predložená dovolateľom na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 6. marca 2025 (pozri zápisnicu z pojednávania č. I. 865 súdneho spisu) a je založená na č. I. 862 súdneho spisu. Dôkaz bol aj vykonaný jeho doručením účastníkom konania priamo na pojednávaní, kde účastníci mali možnosť sa s jeho obsahom oboznámiť. Rovnako na tomto pojednávaní otec predložil aj e-mailové správy, ktorými matku informoval o zdravotnom stave maloletej (str. 4 zápisnice z pojednávania č. I. 867 súdneho spisu), k tomuto dôkazu sa vyjadrila aj matka (str. 5 zápisnice z pojednávania č. I. 868 súdneho spisu). Súd prvej inštancie naň prihliadal v súhrne skutkových zistení (bod 58 odôvodnenia rozhodnutia). Preto ak odvolací súd vychádzal z e-mailovej komunikácie za rok 2025, je zrejmé, že išlo o dôkaz vykonaný už súdom prvej inštancie a založený na č. I. 862 súdneho spisu.

26. Je možné dať dovolateľovi za pravdu v tom, že tvrdenie odvolacieho súdu, že „ním predložený dôkaz v odvolaní o vzorke e-mailových a SMS správ nespochybňuje závery súdu prvej inštancie o sporadickej komunikácii medzi rodičmi a nie je dôkazom schopnosti rodičov spolupracovať“ (bod 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku), hraničí s vyhodnocovaním dôkazu predloženého v odvolacom konaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Išlo však o taký dôkaz, ktorý nemal potenciál zmeniť celkové skutkové a právne závery v prospech otca, teda v tomto prípade v prospech ním navrhovanej striedavej osobnej starostlivosti, keďže podstatná pre rozhodnutie nezveriť maloletú do striedavej starostlivosti nebola len neschopnosť rodičov spolu konštruktívne komunikovať, ale aj iné zistené skutočnosti, vrátane vedomého a logicky zdôvodneného nesúhlasu maloletej s takýmto riešením (k tomu pozri nižšie). Namietané „neformálne“ hodnotenie dôkazu predloženého v odvolacom konaní preto možno považovať len za marginálnu poznámku odvolacieho súdu bez skutočného vplyvu na rozhodnutie vo veci. Inak povedané, ani prípadné opačné vyhodnotenie tohto dôkazu ako spôsobilého preukázať schopnosť rodičov spolupracovať, by v kontexte s inými vykonanými dôkazmi nemohlo viesť k zvereniu maloletej do striedavej osobnej starostlivosti.

27. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. I CSP. Tu treba zdôrazniť, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vytvára s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (porov. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd za primárne hľadisko svojho rozhodovania považoval kritérium „najlepšieho záujmu maloletej“, pričom jeho naplnenie videl rovnako ako súd prvej inštancie v zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky za súčasného zachovania styku otca s maloletou v čo najširšom možnom rozsahu. Podľa názoru dovolacieho súdu súd prvej inštancie a odvolací súd skúmali otázku najlepšieho záujmu dieťaťa v celej jej komplexnosti a odôvodnenie ich rozhodnutí je v tomto smere vyčerpávajúce, jasné a zrozumiteľné. Súdy vzali do úvahy nielen schopnosť rodičov spolupracovať, ale najmä osobitosti konkrétnej veci zistené dokazovaním, teda aktuálnu životnú situáciu maloletej, jej postoj k matke i k otcovi, jej názor na striedavú osobnú starostlivosť, správanie rodičov. Z obsahu odôvodnenia rozsudkov oboch súdov niet pochyb o tom, čo viedlo súdy k záveru, že pre maloletú bude v danom čase najlepším práve zverenie do osobnej starostlivosti matky a prečo nie sú dané podmienky pre zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Súdy opreli svoje rozhodnutie aj (avšak nielen) o názor maloletej, ktorá v čase výsluchu súdom prvej inštancie mala dvanásť rokov. Z jej výsluchu jednoznačne vyplynulo želanie zachovať existujúci stav, t. j. bývať u matky a jasný bol aj názor, že nechce, aby bola zverená do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, a to v nijakom rozsahu (zápisnica o výsluchu maloletej č. I. 804 a 805 súdneho spisu, str. 40 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie súčasne dospel k záveru, že manipulácia maloletej zo strany matky nebola preukázaná a tento záver oprel o výsledky znaleckého dokazovania. Súdy dali dôraz na stabilitu výchovného prostredia u matky a tiež na neschopnosť otca rešpektovať postoje a názory maloletej.

28. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie jasne vyplýva (bod 73, druhý odsek), že maloletá vyjadrila odmietnutie striedavej osobnej starostlivosti nielen ako svoj názor či pociť, ale definovala aj

jeho dôvody, pričom tieto dôvody súviseli predovšetkým so správaním otca. Z jeho strany opakovane dochádzalo ku konfrontácii maloletej s jej vyjadreniami pred orgánom sociálnoprávnej ochrany detí či súdnym znalcom, keď tieto neboli súladné s jeho názormi a očakávaniami. Maloletá deklarovala, že mala záujem sa porozprávať s otcom o jej postoji k starostlivosti, čo sa však nestretlo s pochopením otca, skôr s jeho odmietavým stanoviskom. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že takéto zistenie znamená nespĺnenie jednej z hmotnoprávnych podmienok striedavej osobnej starostlivosti: striedavá osobná starostlivosť v danom prípade nie je v najlepšom záujme maloletej a nemožno ju považovať za najvhodnejšiu formu starostlivosti o maloletú. Za tohto stavu by ani prípadné prehodnotenie otázky, či je komunikáciu medzi rodičmi maloletej možné považovať za dostatočnú a konštruktívnu, nevedlo k zvereniu maloletej do striedavej osobnej starostlivosti.

29. Z obsahu spisu ďalej dovolací súd zistil, že otec mal možnosť na pojednávaní pred súdom prvej inštancie vyjadriť sa k celému priebehu súdneho konania, ako aj k vykonanému dokazovaniu, a teda aj k dôkazom, ktoré sám predložil. Zo zápisnice z pojednávania zo 6. marca 2025 (č. I. 864 a nasl.) vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 182 CSP, pričom dovolateľ sám, ako aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu, realizoval svoje procesné práva. Súd prvej inštancie zároveň v bode 57 a 58 odôvodnenia svojho rozhodnutia zahrnul tieto dôkazy do súhrnu skutkových zistení a vyhodnotil ich v bode 73 odôvodnenia. Odvolací súd vychádzal zo stavu zisteného súdom prvej inštancie a vzhľadom k tomu, že považoval dôkazy za správne vyhodnotenú a skutočný stav za riadne zistený, nebol povinný dokazovanie opakovať. Dovolací súd dodáva, že spôsob, akým súdy dôkazy hodnotili, nemôže byť predmetom prieskumu v dovolacom konaní. Je však zrejme, ako už bolo uvedené vyššie, že súdy svoj záver o nespĺnení hmotnoprávnych podmienok striedavej osobnej starostlivosti opreli nielen o neschopnosť rodičov vzájomne komunikovať, ale aj o správanie otca, v dôsledku ktorého maloletá vyjadrila nesúhlas so zverením do striedavej osobnej starostlivosti rodičov.

30. Dovolateľ ďalej v dovolaní na viacerých miestach namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a neodpovedalo na jeho odvolacie námietky.

31. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Podľa ústavného súdu zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná absenciou súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaného prípadu, rozporom s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

32. Ako už bolo uvedené vyššie, potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vytvára s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok. V tomto zmysle dovolací súd skúmal nielen samotné rozhodnutie odvolacieho súdu, ale aj v ňom odkazované rozhodnutie súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovení § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania.

33. Vo vzťahu k námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti určenia výživného dovolací súd odkazuje na str. 45 a 46 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kde súd podrobne uviedol po jednotlivých položkách, ktoré výdavky na maloletú považoval za dôvodné a preukázané a v akej výške, a tiež na body 28, 41, 45, 53, 54, 56, 58 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom sú uvedené jednotlivé dôkazné prostriedky týkajúce sa výdavkov oboch rodičov na maloletú, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu, ako aj skutkové zistenia súdu v tomto smere. Zároveň na str. 46 odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že pri určení výšky výživného a priemerných mesačných nákladov na výchovu a výživu maloletej vychádzal aj z Metodiky Ministerstva spravodlivosti SR pri určovaní výživného. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí neuspokojil len s rozpisom výdavkov na maloletú zo strany matky, ako to tvrdí dovolateľ, čomu zodpovedá aj suma 946,64 eura, ktorú súd považoval za primeranú odôvodneným potrebám maloletej, hoci matka vo svojom návrhu túto sumu

určila na 970,64 eura. Súd sa zaoberal aj rozpisom nákladov otca na maloletú a jeho námietkami voči nákladom deklarovanej matkou (body 45, 47 a 54, 58 a str. 46, 47, 48 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie), pričom sa zameril na sporné položky. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že položka lyžiarsky výcvik nebola započítaná do výdavkov na maloletú a tiež že súd prihliadol na otcom deklarované výdavky na maloletú (vymedzenie položiek deklarovanej otcom, ktoré súd zohľadnil, je na str. 46 rozsudku súdu prvej inštancie). Osobitne súd riešil otázku nákladov na záujmovú činnosť maloletej (str. 46-47). Je len prirodzené, že súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že maloletá bola v osobnej starostlivosti matky, vzal za základ výdavky, ktoré deklarovala matka a korigoval ich vo vzťahu k tým, ktoré deklaroval otec a ktoré namietal. V zásade pri určení odôvodnených potrieb maloletých nie je možné dokazovať detailne každú jednu položku, ako napríklad sumu stravného, či sumu na kozmetické potreby, školské potreby, súd však musí zhodnotiť, či rodičom deklarovaná suma je primeraná. Dovolací súd má za to, že súd prvej inštancie túto úlohu splnil, jeho rozhodnutie je podložené dôkazmi a je z neho zrejmé, ktoré potreby maloletej a v akej výške považoval za primerané. Výšku súdmi priznaného výživného považuje aj dovolací súd za primeranú skutkovým zisteniam súdov. Na pojednávaní dňa 6. marca 2025 matka podala vysvetlenie k námietkam otca voči jednotlivým položkám nákladov na maloletú, ktoré otec následne nerozporoval.

34. K námietke nepreskúmateľnosti výživného od 1. septembra 2023 dovolací súd opäť odkazuje na str. 46 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého je zrejmé, že dôvodom zvýšenia výživného od 1. septembra 2023 bola podstatná zmena okolností na strane maloletej spočívajúca v nástupe na gymnázium, ktorá skutočnosť bola nesporná. Súčasne súd zohľadnil, že náklady na maloletú stúpili aj v dôsledku jej veku. Súd pritom vychádzal z aktualizovaných mesačných nákladov na maloletú (str. 45-46 jeho odôvodnenia). Tvrdenie otca, že súdy nehodnotili žiaden dôkaz ani tvrdenie rodičov z tohto obdobia, je teda v rozpore s obsahom spisu a aj obsahom rozhodnutia súdu prvej inštancie.

35. Pokiaľ ide o zročné výživné, neobstojí argument dovolateľa, že súdy pri jeho určení neodôvodnili, z akých odôvodnených potrieb maloletej vychádzali. Určenie zročného výživného len nadväzuje na určenie výživného ako takého (tzv. bežné výživné), ktoré - ako bolo uvedené vyššie - súdy dostatočne zdôvodnili. Zročné výživné nepredstavuje ďalšiu povinnosť dotknutého rodiča, ktorú by bolo potrebné samostatne odôvodňovať, ale iba výpočet rozdielu medzi určeným bežným výživným a už skutočne zaplateným výživným za obdobie do vydania rozhodnutia súdu. Odôvodnenie sa vyžaduje len v prípade, ak by povinný rodič žiadal o rozloženie zročného výživného na splátky a súd by takejto žiadosti nevyhovel. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie uviedol jasný výpočet zročného výživného na str. 48 rozsudku, keď vypočítal určené výživné za obdobie od 1. septembra 2023 do konca mesiaca, ktorý predchádzal rozhodnutiu súdu (do 28. februára 2025), t. j. za 18 mesiacov ($18 \times 350 \text{ eur} = 6300 \text{ eur}$) a od tejto sumy odpočítal otcom maloletej priebežne platené výživné v celkovej sume 4750 eur. Tak dospel k záveru, že zročné výživné za uvedené obdobie predstavuje 1550 eur. Súd prvej inštancie odôvodnil aj nerozloženie zročného výživného na splátky (teda uloženie povinnosti otcovi zaplatiť zročné výživné do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku), keď poukázal na jeho zárobkové a majetkové pomery, ktoré mu to umožňujú. Takéto odôvodnenie výroku o zročnom výživnom nemožno považovať za nedostatočné.

36. S tvrdením otca o manipulácii maloletej matkou prostredníctvom aplikácie rodičovskej kontroly na mobilnom telefóne, sa vysporiadal súd prvej inštancie na str. 44 rozhodnutia a odvolací súd reagoval na túto odvolaciu námietku v bode 44 svojho rozhodnutia, keď uviedol, že manipulácia zo strany matky nebola dokazovaním zistená. Dovolací súd považuje stanoviská súdov vo vzťahu k tejto námietke za dostatočné. Samotné obmedzenie času používania mobilného telefónu prostredníctvom aplikácie na rodičovskú kontrolu nemožno považovať za manipuláciu, pokiaľ matka nepoužíva odlišné obmedzenia v čase pobytu maloletej u otca než v čase pobytu u nej, čo dovolateľ netvrdil a ani to z vykonaného dokazovania nevyplývalo.

37. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nedostatočnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia skutkových či právnych záverov, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne také závery, ktoré by popierali pravidlá formálnej a právnej logiky alebo taká aplikácia ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa.

38. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. e) a f) CSP nezistil, preto je dovolanie otca v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

40. Dovolací súd dodáva, že ani najkvalitnejšie rozhodnutie súdu nemôže zabezpečiť, aby rodičia preferovali najlepší záujem dieťaťa pred svojimi predstavami o správnom modeli fungovania starostlivosti o neho a aby sa aj vzájomne rešpektovali. Trpezlivosť, láskavosť a ochota počúvať a vnímať potreby dieťaťa je kľúčom k nemu, ktorý nenahradí žiadne súdne rozhodnutie.

41. Dovolateľ uplatnil aj dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, pričom v dovolaní namietal nesprávny právny záver odvolacieho súdu o nesplnení podmienok striedavej starostlivosti, pokiaľ ide o schopnosť rodičov konštruktívne spolu komunikovať o záležitostiach a potrebách maloletej. Uviedol, že zákon o rodine neustanovuje ideálnu komunikáciu rodičov ako predpoklad striedavej starostlivosti. Právne významná je objektívna schopnosť každého rodiča osobne zabezpečiť starostlivosť o dieťa a zaistiť jeho potreby, nie aktuálna intenzita kontaktov medzi nimi. Súdny však vyhodnotil frekvenciu komunikácie rodičov ako prekážku striedavej starostlivosti. Položil otázku, „aký objem komunikácie medzi rodičmi možno objektívne považovať za dostatočný dôkaz o schopnosti spolupracovať a podľa akých kritérií má súd tento aspekt hodnotiť.“ Ďalej namietal aj nesprávny právny záver súdov, ktoré odmietavé vyjadrenie maloletej k striedavej starostlivosti vyhodnotili ako prekážku striedavej starostlivosti, hoci ide len o jedno z kritérií, ktoré je potrebné zvážiť v kontexte najlepšieho záujmu dieťaťa.

42. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

43. Aby mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 432 až § 435 CSP.

44. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, následne vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ak taká existuje, a súčasne uviesť, ako by podľa jeho názoru mala byť táto otázka správne riešená.

45. V prejednávanej prípadе síce dovolateľ položil otázku v znení: „aký objem komunikácie medzi rodičmi možno objektívne považovať za dostatočný dôkaz o schopnosti spolupracovať a podľa akých kritérií má súd tento aspekt hodnotiť“, táto otázka však nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou, pretože odpoveď na ňu sa týka hodnotenia dôkazov súdom. Záver súdov o neschopnosti rodičov komunikovať a spolupracovať pri starostlivosti o maloletého je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Z tohto dôvodu nie je možné vytvoriť univerzálne pravidlo, ktoré by bolo možné aplikovať na každý jeden prípad konania vo veciach maloletých a určiť, aký objem komunikácie je alebo nie je postačujúci pre prijatie záveru súdu o fungujúcej spolupráci medzi rodičmi. Okrem toho nielen objem komunikácie, ale aj jej obsah, či iné skutkové okolnosti, ktoré sú v každom

prípade iné, ovplyvňujú konečný záver súdov o tejto otázke. Preto dovolací súd nedokáže dať odpoveď na otázku položenú dovolateľom, t. j. nejde o relevantnú právnu otázku tak, ako ju definuje ustanovenie § 421 CSP.

46. K obojm otázkam resp. námietkam dovolateľa (t. j. k otázke, či je komunikácia rodičov hmotnoprávnou podmienkou pre zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti a k otázke posudzovania objemu či hodnotenia komunikácie rodičov) je potrebné uviesť, že záver súdov o zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky nebol založený výlučne na nedostatočnej komunikácii medzi rodičmi, ale išlo len o jeden z viacerých dôvodov, ktorými súdy vysvetlili, prečo zverili maloletú do starostlivosti matky (pozri vyššie, body 27 a 28 tohto odôvodnenia). Rozhodujúcimi faktormi pritom boli vzťah rodičov k maloletej, ich správanie, miera akou matka i otec vystavovali maloletú konfliktu lojality, na základe toho formulovaný a zdôvodnený postoj maloletej, ako aj znalecké dokazovanie. Na základe komplexného posúdenia všetkých týchto okolností dospeli súdy k záveru, že zverenie do starostlivosti matky je v najlepšom záujme maloletej a takto budú najlepšie zaistené jej potreby. Súdy zdôraznili, že výchovné prostredie u matky zabezpečí pre maloletú potrebnú stabilitu a zázemie, avšak zároveň umožní maloletej v plnej miere realizovať aj kontakt s otcom. Súd prvej inštancie uviedol, že absolútnu prioritu má pri rozhodovaní to, aby dieťa vyrastalo v atmosfére stability, tolerancie a harmónie, aby boli rešpektované jeho záujmy, pričom mal za to, že tento záujem by striedavá osobná starostlivosť v prejednávanom prípade nenaplnila (str. 42 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Odvolací súd reagoval na odvolacie námietky otca, ktorý namietal záver súdu prvej inštancie o nedostatočnej schopnosti rodičov vzájomne komunikovať (bod 37 odôvodnenia súdu prvej inštancie), čo však neznamená, že ako jediný dôvod pre svoje rozhodnutie vzal práve túto okolnosť.

47. Vzhľadom k tomu, že nedostatočná či nekonštruktívna komunikácia medzi rodičmi nebola jediným a ani najdôležitejším dôvodom nezverenia maloletej do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, akákoľvek odpoveď dovolacieho súdu na dovolateľom nastolené otázky by nebola spôsobilá ovplyvniť skutočný výsledok konania. Otázky predložené dovolateľom, týkajúce sa posudzovania komunikácie medzi rodičmi, teda boli len akademickými otázkami a nespĺňali podmienku prípustnosti dovolania vymedzenú v ustanovení § 421 ods. 1 CSP, že od vyriešenia týchto otázok záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

48. Dovolací súd napriek tomu dodáva, že schopnosť rodičov dohodnúť sa na výchove a na starostlivosti o dieťa s druhým rodičom je možné považovať za jeden z hmotnoprávných predpokladov pre zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti. Zákon o rodine totiž v ustanovení § 24 ods. 5 ustanovuje, že súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností vždy prihliadne o. i. aj ku schopnosti rodičov dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súdy tak postupovali správne, keď sa pri svojom rozhodovaní o návrhu na striedavú osobnú starostlivosť zaoberali aj otázkou vzájomnej schopnosti rodičov komunikovať spolu a dohodnúť sa na veciach týkajúcich sa maloletej.

49. Napokon dovolateľ namietal aj nesprávny právny záver súdov, ktoré odmietavé vyjadrenie maloletej k striedavej osobnej starostlivosti vyhodnotili ako prekážku striedavej osobnej starostlivosti, hoci ide len o jedno z kritérií, ktoré je potrebné zväžiť v kontexte najlepšieho záujmu dieťaťa.

50. Podľa § 43 ods. 1 zákona o rodine (obdobne čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa) maloleté dieťa, ktoré je schopné s ohľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, má právo vyjadrovať ho slobodne vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, má maloleté dieťa právo byť vypočuté. Názoru maloletého dieťaťa musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti.

51. Aj vo vzťahu k tejto námietke dovolací súd konštatuje, že postoj maloletej a jej odmietavé stanovisko k striedavej starostlivosti nebolo jediným a výlučným dôvodom, na ktorom bolo rozhodnutie súdov postavené. Najvyšší súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že maloleté dieťa má právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach (konaniach), ktoré sa ho týkajú. Akékoľvek rozhodnutie, ktoré nezohľadnilo názory dieťaťa alebo im nevenovalo primeranú pozornosť zodpovedajúcu veku a úrovni rozumovej vyspelosti dieťaťa, upiera dieťaťu možnosť ovplyvniť určenie jeho najlepšieho záujmu a nemôže byť tak považované za zákonné (sp. zn. 7Cdo/205/2016, 5Cdo/47/2017, 7Cdo/53/2019, 1CdoR/8/2025). Je pravdou, že názor (pranie) maloletého nemožno vždy automaticky stotožňovať s jeho najlepším záujmom (sp. zn. 5Cdo/138/2021, 5Cdo/141/2021, 4CdoR/10/2023, 9Cdo/6/2024). Môžu nastať situácie, keď súd po starostlivom zvážení okolností

konkrétneho prípadu dospeje k záveru, že prejavovaný názor maloletého nie je v súlade s jeho najlepším záujmom a rozhodne v rozpore s ním. To však nie je otázkou právnou, ale skutkovou. Podobne ako pri prvej dovolateľom položenej otázke aj tu platí, že je vecou úvahy súdu vychádzajúcej z posúdenia individuálnych a špecifických okolností každého jedného prípadu, ako vyhodnotí postoj maloletého k otázke striedavej starostlivosti a vo vzťahu k najlepšiemu záujmu maloletého.

52. Dovolací súd má za to, že v preskúmvanej veci sa súde nižšej inštancie riadili uvedenými princípmi. Venovali náležitú pozornosť názorom maloletej, ktorá už vzhľadom na svoj vek bola spôsobilá formulovať a zdôvodniť svoj postoj, ale súčasne posudzovali vyjadrenie maloletej v kontexte s inými dôkazmi. Posúdenie tejto otázky a vyhodnotenie postoja maloletej súdmi nevybočilo z medzí zisteného skutočného stavu a bolo súladné s ostatnými vykonanými dôkazmi; oba súde odôvodnili, prečo vzali do úvahy názor maloletej (str. 40-41 odôvodnenia súdu prvej inštancie, bod 37 odôvodnenia odvolacieho súdu) za súčasného zistenia, že obaja rodičia, avšak každý v inom rozsahu, vystavovali maloleťú konfliktu lojality, zo strany otca opakovane dochádzalo ku konfrontácii maloletej s jej vyjadreniami, ktoré neboli v súlade s jeho názormi, maloleťá má lepší vzťah s matkou a zo strany matky manipulácia preukázaná nebola. Súde teda nerozhodovali výlučne na základe názoru vyjadreného maloleťou, ale posudzovali ho ako jedno z kritérií, ktoré je potrebné zvážiť v kontexte najlepšieho záujmu dieťaťa.

53. Ak by dovolací súd v snahe vyvodiť z obsahu dovolania zmysluplnú právnu otázku sformuloval otázku tak, či odmietavé vyjadrenie maloletej k striedavej osobnej starostlivosti je možné vyhodnotiť ako prekážku striedavej osobnej starostlivosti, aj tu by bolo potrebné konštatovať, že nešlo o takú otázku, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd nepovažoval odmietavé vyjadrenie maloletej samo o sebe za prekážku striedavej osobnej starostlivosti, ale vyhodnocoval ho - ako už bolo uvedené vyššie - v kontexte s ďalšími dôkazmi a skutkovými zisteniami a až na základe komplexného zistenia skutočného stavu dospel k záveru o nesplnení predpokladov pre zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti.

54. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie otca nespĺňa zákonom požadované náležitosti v zmysle § 432 až § 435 CSP, keďže dovolateľ neformuloval také právne otázky zásadného významu, ktoré by zakladali prípustnosť a následné vecné prejednanie dovolania. Preto dovolanie otca v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

55. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP, pretože nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu výnimiek podľa § 54 a § 55 CMP.

56. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.